

[Aksel Larsen.]

anden side ikke undlade at sige, at udvalget til dato ingen vegne er kommet. Vi har gennemgået mange detailproblemer, som navnlig på administrationens initiativ er forelagt for os; vi har beskæftiget os med papegøjeplader og med, hvorvidt man burde putte spiritus i æblemost, eller hvorvidt man ikke burde, hvordan det skulle beskattes, hvordan det skulle kontrolleres, og vi har beskæftiget os med mange andre spørgsmål. Men den egentlige opgave: en undersøgelse af hele forbrugsbeskatningen for at skaffe materiale til en revision af den, er vi indtil dato ikke kommet i gang med. Jeg ved ikke, om vi kommer det, jeg håber det.

Men jeg vil i hvert fald have lov til at sige, at det virker som en våd karklud i ansigtet på udvalgets medlemmer, når regeringen på et tidspunkt, hvor udvalget netop forbereder sig på at gå i gang med dette problem, herunder naturligvis tagende i betragtning, at vi har en moms, og at det muligvis kunne være nødvendigt at bruge det trumfkort, der hedder momsen, for at sikre en virkelig gennemgribende revision af punktbeskatningen, kommer i folketinget og siger: 2½ pct. op med momsen, og der sker ingenting med punktskatterne, ud over at vi endelig giver os for det politiske pres og ophæver afgiften på papir og pap.

Jeg mener, at det rigtige havde været, at regeringen, som kan formodes i nogen tid at have gået svanger med tanken om, at man skulle have en ny finanspolitisk stramning, og at det denne gang skulle være over momsen, var kommet til kulegravningsudvalget og havde antydnet noget sådant og bedt os om at fremskynde vore overvejelser om, hvor det så var nødvendigt at foretage ændringer eller lettelser i punktbeskatningen. Men det er ikke sket. Regeringen kommer til folketinget og gennemfører i medfør af sit flertal sit forslag om en forhøjelse af momsen, og så skydes spørgsmålet om punktskatterne igen ud i en uvis fremtid.

Det er efterhånden klart, hvorfor dette forslag om momsforhøjelse kom frem i folke-

tinget netop på det tidspunkt — eller rettere sagt: hvorfor den buket, vi har til anden behandling i dag, kom, og hvorfor den kom på det tidspunkt. Jo, buketten kom, fordi regeringens hidtidige forsøg på økonomisk politik har skabt os større vanskeligheder, end vi havde før, og har bragt os så vidt med hensyn til en negativ valutabalance, som vi er i dag. Snart havde regeringen en lavrentepolitik, snart havde den kreditstramning; det gik som en kastegyng. Gennemgående i regeringens politik var finanspolitikken; ved hjælp af finanspolitisk stramning ville man klare alt; når det ikke kunne klares, forsøgte man sig med kreditstramning, og nu skal finanspolitikken holde for igen.

Men buketten er også kommet, fordi regeringen opgav sin plan af 30. april om annullering af 3 dyrtidsportioner, en plan, som den selv måtte anse for genial, for efter dens beregninger, som folketinget ikke kender, skulle det være muligt ved en beskeden skattelettelse at sikre, at lønmodtagerne, selv om de mistede 3 dyrtidsportioner, alligevel havde lønninger med samme købekraft som før eller måske endda med større købekraft. Men regeringen opgav denne plan, da den havde forelagt den for arbejdsmarkedets organisationer og ikke mødte nogen velvilje.

Jeg har funderet en del over, hvorfor regeringen greb sagen sådan an. Det gik jo sådan til, at statsministeren kom her i folketinget den 30. april med en erklæring, og derpå gik regeringen til organisationerne, men da resultatet dér var negativt, droppede den planen. Hvis regeringen var overbevist om planens rigtighed, og hvis den virkelig ønskede at forhandle med folketinget om en sådan politik, havde intet været mere rigtigt og intet mere nærliggende end at gå til folketingets 21 mands udvalg om den økonomiske politik og lufte tankerne dér, tage en drøftelse og eventuelt høre nye ideer. Dette udvalg, som regeringen med sin majoritet efterhånden har forvandlet til et snævert realkreditudvalg, var jo oprindeligt